Anul XIV. No. 2377. ◆◆ 6 PAGINI 2 LEI Miercuri 14 Aprilie 1937

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an .... LEI 600
Pe şase luni .... „ 350
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari .. „ 2000
Un număr vechiu .... „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI
Directori-Fondatori : E. EMILIAN şi E. MUNTEANU
Director: AL. MUNTEANU
Prim redactor N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
TELEFON: Direcţia 3.26.60. Administraţia 3.26.60. Redacţia şi provincia 3.26.69.

O problemă gravă

NU AVEM STADION!

Cererea de bilete este cu mult mai mare decât capacitatea stadionului A. N. E. F.

In atenţia edililor Capitalei

Să sperăm că matchul cu Cehoslovacia va fi ultima experienţă, într'o materie în care şi până acum s'au putut face constatări alarmante.

Footballul a luat o desvoltare care face din stadionul din Dealul Spirei o construcţie prea mică pentru numărul mare de spectatori dornici să asiste la un match internaţional.

Cifrele de spectatori s'au încincit şi totuşi capacitatea stadionului nu a primit nici o mărire.

In trei zile s'au vândut aproape toate biletele de tribună, deşi preţurile n'au fost modeste. Nici nu e de mirare. Faţă de actuala construcţie a stadionului organizatorii n'au la dispoziţie mai mult de 6000 de locuri de tribună. Faţă de cereri, luând media cea mai mică a spectatorilor unui match internaţional, socotind pe bucureşteni şi provinciali — căci la matchuri internaţionale vin foarte mulţi spectatori din provincie — avem nevoie de cel puţin 15000 de locuri la tribună.

La fel la peluza centrală cele 5000 de locuri—clae peste grămadă—cari sunt astăzi disponibile, nu reprezintă nimic faţă de cele 15000 de locuri absolut necesare.

Insfârşit, singura incintă corespunzătoare cifrelor de spectatori este peluza populară. In situaţia de acum a stadionului are însă o vizibilitate defectuoasă. Aceasta este situaţia înaintea matchului Cehoslovacia-România, aceasta a fost situaţia înaintea Balcaniadei şi astfel se vor petrece lucrurile şi în viitor, dacă fruntaşii sportului nu chiamă pe edili şi pe conducătorii turismului la o acţiune de îndreptare.

D. AL. G. DONESCU

Stadionul nu mai este astăzi o problemă pur sportivă. In toate ţările a încetat de a mai fi o astfel de problemă. Stadionul trebue să preocupe în primul rând pe edili cari au datoria să amelioreze în continuu standardul şi posibilităţile de manifestare ale unui oraş. Pretutindeni s'a ajuns la necesitatea stadionului, cum s'a ajuns la nevoia de stranduri şi instalaţii de recreaţie pentru locuitorii unui oraş.

Din punct de vedere turistic, un stadion mare în capitala ţării înseamnă o posibilitate în plus de a atrage pe provinciali şi de a determina o amplă mişcare turistică.

Iată deci argumente cari nu sunt strâns legate cu sportul în sprijinul unei teze, pe care orice edil cu orizont mai larg trebue s'o vadă cu cel mai mare interes.

Avem nevoie de un stadion de 60.000 de locuri. Primăria poate uşor realiza un stadion municipal pe care să-l pună la dispoziţia sportivilor. Municipalitatea Parisului, Vienei, etc. n'au ezitat un singur moment să treacă la astfel de înfăptuiri.

Un macth precedat de spectacolul oamenilor cari numai găsesc bilete, deşi unii din ei au venit din provincie, în loc să-şi atingă scopul, devine cea mai proastă propagandă.

Cine are nevoie ca matchurile destinate să fie prilej de animaţie şi satisfacţie pentru mase să devină prilej de nemulţumire?

Lis

D. Barlassina

soseşte Vineri în Capitală

D. Barlassina, arbitrul matchului Cehoslovacia-România, părăseşte Joi dimineaţa Milano. Reputatul referee va fi în Capitala noastră Vineri seara.

Se 'ntorc cocorii!

A REVENIT ŞI I. PETRESCU

Invingătorul lui Tino Rolando pleacă din nou la 5 Mai la Berlin

O INTERESANTA SCRISOARE DELA LECLERC

Pe peronul gării Ploeşti, eri dimineaţă, pe un soare cald, eram în aşteptarea rapidului de Berlin.

Exact la 8,47, trenul îşi face apariţia în gară.

La o fereastă a vagonului de Berlin îşi face apariţia boxerul Ilie Petrescu, care se înapoia din Franţa.

Câţiva camarazi ploeşteni, în frunte cu Gheorghe Popescu, îi urează bun sosit. Campionul ploeştean in scurta oprire a trenului, se interesează de prietenii comuni lăsaţi la Paris.

Un «poftiţi în vagoane» şi trenul îşi reia cursa spre Bucureşti.

Pe culoarul vagonului, Ilie Petrescu ne destăinuie câteva episoade din scurta lui şedere în Franţa.

5 LUNI JUMATATE IN FRANŢA

«Am stat la Paris 5 luni şi jumătate: nu am boxat prea des. După victoriile asupra lui Royer şi Tino Rolando, organizatorii mă ocoleau. Aveau nevoie de oameni cari să rămână invinşi în faţa francezilor şi cu mine nu mergea să cadă la nici un compromis!

Sunt mulţumit însă de ultima mea victorie asupra lui Tino Rolando.

Am pus toată voinţa mea să-l înving şi am reuşit!

In faţa lui Lauriot, care în ultimul timp nu a vrut să-mi acorde revanşa, nu pierdusem.

Am făcut joc egal, dar în Franţa dacă nu învingi detaşat, te poţi aştepta la orice surpriză neplăcută.

ILIE PETRESCU

Belgienii, deasemeni, m'au frustat de o decizie în faţa lui Berlemont. Câştigasem, publicul m'a aplaudat înainte de pronunţarea deciziei, dar judecătorii m'au furat!

După matchul cu Tino Rolando, profesorul meu, d. Leclerc, m'a oprit la Paris, deoarece perfectase un match la Berlin pentru 16 Aprilie.

In ultimul moment însă organizatorul din Deutschlandhalle ne-a comunicat că reuniunea s'a amânat pentru 5 Mai.

LA 5 MAI LA BERLIN CU HEUSER SAU WITT

Trebuie să boxez la 5 Maiu, cu Adolf Heuser sau Witt.

Voiu face deplasarea la acea dată, deoarece contractul pentru match a fost perfectat.

Voiu întâlni pe unul din cei doi semi grei germani, în match semi vedetă pentru care mi se va plăti 1.200 Rm.

UN MATCH CU ŞERBANESCU PENTRU TITLU

In Bucureşti, probabil că voiu boxa în sezonul de vară. Vreau să mă întâlnesc cu Vasile Şerbănescu pentru titlu şi aşi vrea să fac revanşa cu Lauriot, actualul campion al Franţei.

Mi s'a mai propus un match în Belgia, cu Charles Syss, campionul Belgiei la categoria semigrea, dar acest match îl voiu face la toamnă, când mă voiu înapoia la Paris».

*

Ne apropiem de Bucureşti: abundenţă de linii ferate paralele; coşurile de fabrică se înmulţesc; Ilie Petrescu priveşte pe fereastra vagonului:

«Mi se pare curios că sunt iar în Bucureşti: mă obişnuisem cu Parisul. Sunt bucuros că m'am reîntors în ţară, dar să spun drept: m'am

(Continuare în pag. II-a)

„Friguri cehoslovace"

Febra selecţionării echipei naţionale a atins paroxisml. Căldurile selecţioneurilor sunt atât de mari, încât s'au transformat în friguri.

Nu-i vorbă, toată lumea tremură de emoţie..

Judecând bine, e explicabilă această fierbere, căci n'ar fi deloc plăcut să ieşim fierţi după matchul cu cehii, cari — să nu se uite — au fost finaliştii campionatului mondial.

Finalmente — totuşi — va trebui să răpunem ţânţarul anofel care ne-a produs «frigurile cehoslovace» printr'o doză mai mare de chinină. Adică echipa naţională, care se compune de atâta... amar de vreme.

In acest scop, farmaciştii comisiei de selecţie încearcă tot felul de reţete. Şi e mai mult ca sigur că reţeta matchului România—Cehoslovacia va fi mai mult decât mulţumitoare, judecând după asalturile cari se dau asupra magazinelor unde se vând biletele pentru acest match.

Cu alte cuvinte, conform unei elementare logici, dacă reţeta va fi mare, asistenţa va avea aceleaşi proporţii. Transformând locuţiunea «la masă bună, pâine bună»' am putea spune pentru acest match «la lume multă, echipă bună».

Selecţioneurii se zbat, deci, ca să facă o echipă cât mai bună. Dacă acest lucru încă nu s'a produs, nimeni nu are dreptul să dispere, căci cel mai bun «11» va ieşi la iveală în «ceasul al doisprezecelea».

Comisia de selecţie, dacă nu a declarat post pentru obţinerea harului inspiraţiei divine, lucrează în schimb pe... posturi.

Pentru postul de portar, comisia nu vrea să primească nici o sugestie dela nici un observator, căci nu mai vrea să reediteze tristele vremuri de sub turci, când toate sugestiile veniau dela... Poartă.

Nici mare lucru nu e să selecţionezi portarul, când David a făcut vid în jurul său, printre tot contracandidaţii.

In privinţa fundaşilor, nu credem să li se... înfunde selecţioneurilor, căci avem fundaşi foarte buni, cari nu se dau la fund în faţa niciunui adversar.

O singură rezervă avem de făcut: să nu i se mai spuie lui Albu «senator de drept», ca să nu adoarmă pe stânga...

Halfii nu constituie o problemă prea grea, căci cheia acestui compartiment e găsită, iar în direcţia aceasta, comisia face Iu-hasz de necaz.

In ce priveşte înaintarea, operaţiile de selecţionare înaintează foarte greu.

Ba-i Dobai, ba nu-i Dobai. Nu se ştie nimic. Comisia ar trebui să fie sinceră: ce-i în guşe, şi'n Căpuşan...

In legătură cu postul de interi, toţi selecţionaţii sunt interi-mari.

Iar centrul înaintaş, centrul tuturor preocupărilor, nu a fost încă întrezărit. Se vorbeşte de câtva timp foarte insistent de Cociuban, de Lengher, de Sepi, şi acum, Ciolac peste pupăză, vor să pună un altul.

In concluzie, echipa naţională pluteşte într'o imensă nebuloasă.

Cum ceilalţi jucători susceptibili de a fi introduşi în echipă sunt în număr mare, vom continua în alt număr reportagiul nostru.

A. Nol

D. ing. Costacea ne vorbeste despre rugby şi proectele P.T.T.-eului

Zece ani de existenţă.— Două matchuri la Paris în cadrul expoziţiei internaţionale

In activitatea rugbyului românesc, d. ing. Octav Costacea este o apariţie de mare preţ, dar foarte discretă.

Rugbyştii îl cunosc. Ştiu că este preşedintele grupării P. T. T. Il întâlnesc în fiecare Duminecă — pe senin sau pe ploae, pe căldură sau pe frig — în marginea terenului de joc, dela Şosea. Petetiştii ştiu că gruparea ale căror arbori le apără, există doar prin străduinţele d-lui ing. Costacea.

Presa însă, şi mulţimea anonimă a sportivilor cari nu sunt în curent cu gospodăria rugbystă, n'au reuşit decât arare ori să-i desluşească profilul, şi să-i repete numele.

Fiindcă preşedintele grupării P. T. T. fuge de publicitate şi de sgomot. Işi pilotează gruparea cu o pricepere de expert, o conduce pe căile netede ale ascensiunii şi se mulţumeşte să admire rezultatele.

Comentariile acestor rezultate, nu-l preocupă.

Anul acesta, gruparea P. T. T. împlineşte 10 ani de existenţă. Un astfel de popas, care va fi sărbătorit în curând, impune popasul unei sublinieri. Fiindcă în sportul românesc nu toate grupările reuşesc să învingă greutăţile şi să atingă hotarul unui deceniu de existenţă.

O subliniere searbădă, însă, n'ar fi avut un rost real.

Se impunea — măcar pentru acest prilej — o vânturare a numelui pe care d. ing. Costacea s'a îndărjit de atâţia ani să-l ţină în naftalina discreţiei.

L-am vizitat pe d. ing. Costacea la Poştă, unde direcţiunea unui important serviciu îi absoarbe toate orele zilei. Am insistat, şi-am reuşit.

D. ing. Costacea s'a hotărât să ne vorbească.

Zece ani de existenţă

— Implinim zece ani de existenţă!... şi--a început d. ing. Costacea declaraţiile. Este semn că îmbătrânim.

— Vreţi să glumiţi?...

— De loc. In cariera unei grupări

D. ING. COSTACEA

dar mai ales în existenţa conducătorilor, 10 ani însemnează un popas destul de lung. Totuşi, nu-l regret. Căci în răstimpul acesta, am reuşit performanţe cari decorează frumos activitatea clubului P. T. T. Notaţi: campionatul României în 1933 şi 1934, deţinătorii Cupei României în 1935, câştigătorii Cupei col. Gabriel Marinescu în acelaş an, şi câştigătorii Cupei Olympice în 1936.

Asta, cu prima echipă.

Cu celelalte echipe am reuşit deasemeni lucruri de valoare. Ani de-a-rândul am cucerit campionatul, la toate categoriile inferioare...

— Frumos bilanţ...

— Dar mai ales, greu de realizat!... ripostează d. ing. Costacea. Fiindcă spre deosebire de celelalte sporturi, rugbyul impune doar eforturi şi sacrificii. Recompensele sunt nule.

— Vorbiţi de jucători?...

— Evident. Numai de jucători. Căci jucătorii sunt suportul, care conservă o situaţie sau o nărueşte... La rugby, jucătorii nu au niciun venit. Au numai obligaţii de antrenament şi de joc, cari reclamă eforturi extraordinare. Grupările sunt obligate să suporte toate cheltuelile. Şi cum nici grupările nu dispun de resurse importante, cadrele rugbyului se răcesc. Vechele vedete dispar. Iar locul lor, nu este umplut de nume noui.

Din acest punct de vedere, rugbyul trăeşte o criză gravă.

Proecte interesante

— O criză definitivă?...

— Nu cred. Căci, cu toată concurenţa crescândă a footballului, rugbyul continuă să aibă o bună putere de atracţie, iar grupările se străduesc să răspândească atractivitatea aceasta.

— Aşa dar, cam pesimist!...

D. ing. Costacea protestează:

— Pentru rugby în general, oarecum. Pentru gruparea P. T. T., însă, de loc.

— Aveţi proecte interesante?...

— Mai importante ca oricând. In Mai, cu sprijinul preţios al d-lui general Gabriel Marinescu, preşedintele nostru de onoare vom prezenta un mare festival la „Ateneul Român". Va fi sărbătorirea celor zece ani de existenţă pe cari îi împlineşte la 17

(Continuare în pag. 2-a)

Culisele

Echipa clujană «Victoria» are specialităţi diferite: joacă bine, ştie să câştige, (ştie să şi piardă), ştie să-şi creeze şi ştie să-şi menţină simpatiile...

Cea mai interesantă specialitate a clujenilor însă, ni se pare specialitatea «duplicatelor». Aproape toţi jucătorii au câte un duplicat: Munteanu I, Munteanu II; Felecan I, Felecan II; Cociuban I, Cociuban II...

Uneori, atât «originalele» cât şi «duplicatele» au valoarea unor duplicate patente. Cum a fost de pildă în matchul de Duminecă, cu Venus, când aproape toţi jucătorii I sau II s'au prezentat în cea mai anemică formă.

Dar, nu despre forma de Duminecă a jucătorilor clujeni este vorba.

Cu ocaziunea matchului de Duminecă, «mânăşturenii» au venit în Bucureşti însoţiţi de întregul lor comitet.

In tribună, cineva a găsit prilejul să-mi prezinte pe **conducătorii** *clujeni:*

— Părintele Curea...

— Incântat...

— D. dr. **Moldovan.**

— Incântat...

— D. col. **Bogoevici.**

— Incântat...

— D. dr. Pop.

— Incântat...

Deodată însă, **am deschis** *ochii mari:*

— Părintele Cociuban.

— Cociuban?..

— Exact. Tatăl jucătorilor Cociuban.

— Prin urmare, Cociuban III!... a remarcat un confrate, martor al descoperirii acesteia neaşteptate.

— Ba de loc!... a ripostat zâmbind, părintele Cociuban. Cum o să fiu Cociuban III?.. Ce, sunt mai mic decât copii mei?... Eu sunt Cociuban zero...

*

Exceptând pe clujeni, (şi pe subsemnatul care a pierdut numeroase pariuri susţinând victoria... «Victoriei») cred că toată lumea a anticipat victoria «Venusului» şi înfrângerea... «Victoriei».

Clujenii însă, au venit în Bucureşti cu o doză de optimism, intangibil. Jucătorii — cărora înfrângerea Venusului la Cluj, de către Universitatea, le dădea dreptul să spere un rezultat bun — afişau o încredere fără hotar.

Conducătorii erau la fel de optimişti. Şi fiindcă optimismul predispune întotdeauna la glume. s'au strâns în jurul unei mese comune şi toată noaptea de Sâmbătă, au râs anticipând victoria de a doua zi, asupra Venusului.

— Trebue să câştigăm.

— Câştigăm sigur.

— Cu-aşa conducere, nu e nici o mirare să mergeţi din victorie în

Castor

(Continuare în pag. 2-a)